

bi pa to tem lažje in gotoveje dosegli, razglasili ste najpoprej v časnikih, potem k sodniji v Konjice, da je učitelj „umobolen, zuoreli“, ter mnogo drugih in sebe za pričo ponudili, pa Vas je sodnija odklonila da bi moške prosto in vestno izpovedali brez vašega uplivanja in strahu! Pa moške boječi se krivice, niso hotli in ne mogli drugače kot čisto resnico izpovedati, kar je Vas zopet neizrečeno hudo spekle. Konečno ste še učitelja razpuli, da je točno naredil in jo pri nas razsul! Župnik Ogrizek, ali si Vi morete še nevarnejšega duhovnika izmisliti, zraven pa se še kot najljubeznivejšega prijatelja in svetnika hliniti; in takega človeka bi Črešničani še enkrat bili zamogli v odbor voliti? Resnično, Vam se meša od same domisljije do previsoke, premogočne duhovske moči in veljave.

Iz slovenjgraškega okraja. V našem okraju je skoraj vsak župnik ob enem tudi krčmar. V teh farskih krčmah dogajajo se navadno najnevarnejše reči. Zbira se navadno nežni spol od Marijinih bratovščin in obče ljudje slabših značajov, med katerimi igra krčmar župnik glavno ulogo in špoga se ljubezen; seve pod „krščanskim“ plaščem. Skandal je le, da sploh to dovoljuje politična oblast in podeljuje župnikom izvredno rada gostilniške koncesije. Tudi bi moralo kn. škofijstvo na znanje vzeti, da se župniki slovenjgraškega okraja skoraj brez izjeme bolj pečajo s krčmarskimi obrti kakor s svojo prevzvišeno službo. Ljudstvo zgubavljaja namreč do t. k. h. božjih namestnikov vsa zaupanje in ni čuda, če vera bolj in bolj peša. Skandal, da škofijstvo pripuščaja župnikom izvrševanje kramarskih obert. Kakor se sliši, je oštr župnik Pečnik iz Podgorja, kateri že ina tako klerikalno beznicno, katera mu prinaša baje precej dohodkov, priporočal svojemu sobratu nadžupniku Lenartu v Smartnu, da naj tudi on otvori gostilno. Ker je pa ta posebno vržen na denar, se je z vso vneto poprijel tega bratskega nasveta. In res so se že vršile po c. kr. okr. glavarstvu komisiji, po katerih se je nadžupnik posebno gostoljubnega skazal, da je povabil komisijo v župnišče. Pri rujni kapljici se je od gotove strani gostilniška koncesija baje tudi že zagotovila in nadžupniku se je par dni od veselja kar žaril obraz in njegov nos je kar spreminjal že tako bakrene barve. Na te škandalozne razmere opozarjamo c. kr. namestnijo in tudi knezoškofijstvo s pristavkom, ako se v tej zadevi ne napravi konec zlorabljanju gostilniških obert, da bodemo na najvišjem mestu odločneje govorili.

Drolbolje. Kakor ne pričakujejo bližala se je dne 9. t. m. huda nevihta, in ne sluteč na hude posledke, udarila je strela ravno ob 4. uri popoldne v pohištvo Janeza Gasparin p. d. Majar v Drolboljah, in vnela pohištvo, škedenj in tudi zraven stoječi konjski hlev. Ker je bilo vse večinoma z slamo krito, je vse do tal pogorelo, samo živino so mogli z največjo težavo rešiti. Požarna bramba bila je takoj na lici mesta, a mogla je samo sosedne hiše varovati, a tudi velika nevarnost je pretila za našo spodnjo vas ker je veter proti jugu pihal in goreče osmodke na naše strehe vaipal. Najžalostneje pa je, da je moglo pri tem požaru tuji eno človeško bitje se preseliti tja v večnost. Namreč: Deklica 15 let stara sedela je v tistem trenutku na vežnem pragu in imela zraven sebe otroka kakih 2 let starega; in čudež, ko strela udari, otrok ostane zdrav in deklica se takoj zgrudi mrtva na tla. Prihajajoči zdravnik mogel je samo smrt konstatirati. Posestnik občuti precejšno škodo ker so mu vai letojšni pridelki uničeni; z zavarovalnico se bo mogel vsaj kaj odpmoči.

Cirkovce. Kako strašno sovraži naš kaplan Melhior Sorko vse, kar ne trobi v klerikalni rog, razvidno je iz tega ker ni pustil nekega fanta, dasiravno že miati in kosi, k prvemu sv. okhajilu, ker služi ta fant pri posestniku A. G. kateri ne pleše tako, kakor ta dva naša gospoda sejavca prepira in nemira godeta. Kaplan je namreč rekel temu fantu da G — — kravega ne bojo v nebesa spravile. To je krščanska ljubezen, kaj ne? V zadnji številki „Fihposa“ pišeta ta dva gospoda, kako so na predvečer C. rila in Metoda iz železnih možnarjev streljali. Ali je že kedo slišal, da bi se bilo še kedaj iz lesenih ali pa papirnatih možnarjev streljalo? Povedala pa nista, da je njujin hlapec siloma vzel (brez da bil koga prosil) možnarje, kateri

pa slišijo oni „mederlagi“, na katero ta dva islivata najbolj svoj strup. Kaj ne, za slovensko čast pa streljati iz nemških možnarjev, to pa more biti že veselo. Sorko, pamet, pamet! Najboljše je, da prej ko prej prosiš gospoda knezoškofa, da ti napravi drugo mesto, ter seboj vzameš tudi župnika, da bode pri nas enkrat mir. Se še vidimo! Več faranov.

Prevalje na Koroškem. Dne 27. junija so se vršile občinske volitve. Črnuhi so napeli vse strune ter najeli so nekega Žagarja, Tomaža Ženovca in cerkvene ključarje Zažeta in Alekarja, da so letali od hiše do hiše in prosili volilce da bi oddali glasove črnuhovim kandidatom. Poleg teh imenovanih so pa najeli še enega črevljarja, da jim je popravljal kopite, kajti od samega letanja so kopite pogubili. Ti agitatorji so se resno prizadevali z lepim delom; obrekovali so postenje, ja moške da jih more po dnevih z lučjo iskati, prav grdo; rekli so, tega moža ne smemo voliti, ta je napravil pasjo štibro, drugi nakladajo dašek, tretji je brezverec in t. d.; mi pa hočemo pasjo štibro proč; davki misli je morda ta modrijan Luka, se morejo še precej znižat; imamo jih preveč, namreč 10%! Mi bomo napravili da bo prav, prosim volite mene, je rekel Luka. Seveda so kmeti objubili vse to storite, kar je zahteval Luka. Ta Luka, piše se menda Žagar, se je že dolga časa bahal po gostilnah kot prihodni župan. Seveda bila je stvar gotovo izrečena od enega kaplana (menda se šibilejo Janez Sekol) pri nekem zborovanju delavskega društva v Prevaljah; ta brihtni kaplan Sekol je predstavil pred kakimi 10. meseci Luko Žagarja kot našega prihodnega župana. Nastal je na enkrat po celi občini hrum, in ko so videli Žagarja, vsa se je odkrivalo od samega špota, in kopite Žagarja so škipale od samega veselja. Prišel je dan volitve, in kakor piše list „Mir“, ta dan sobota je bila za nas najnevarnejša, ker kmeti niso mogli priti k volitvi, sušiti morajo doma krmo. Meni se zdi da dopoldan kmet pred 11. uro nič ne more krme sušiti. Kriva ni bila sobota, ampak križa našega poraza sta bila vaša knuška kandidata Luka Žagar in Pernjak p. d. Tomaž Volilcov III razreda je bilo lepo število; ko vidijo gospod župnik in oba kaplana to lepo število kmetov, smejali so se, ter mislili so „zмага je naša“. Kaj pa se je zgodilo? Kmeti so obrnili črnuhom hrbet in propadli so v ter volili so z napredniki in so ostali klerikalci v veliki manjšini. Glava se je obesila kaplani Janež Sekolo. A misli je: V drugem razredu moramo na vsak način predreti! Prišla je ura volitve popoldne drugega razreda, kaj se je pa tu zgodilo? Pošteni kmeti so tudi v drugem razredu bili trdni, in so volili napredno. Zgubili so zopet črnuhi drugi razred popolnoma. Strašansko prestrašil se je kaplan Sekol, ko je slišal da tudi drugi razred je zgubljen, in je vprašal, kako je to mogoče. No, no, zdaj pa vem, v kaki časti sem pri ljudih... Popihali sta jo gospod župnik in kaplan Ulbing domu; sramota jima je ušla v želodec. „Is nix zu mochn“. Ob 3. popoldan so se zbrali volilci I. razreda. Gospod župnik Anton Kesnar in kaplan Ulbing nista prišla volit v prvi razred. Samo kaplan Sekol je ostal na volišču, ter mislil je, njegov oddani glas bo rešil Izrael. Tudi ta razred je bil popolnoma zgubljen za klerikalce. Takšni poraz kar Prevalje stoji, še naši klerikalci niso doživeli. Pokazali smo jim, da se ne pustimo od kaplanov komandirat. List „Mir“ piše, ker je v II. razredu gozdar Gafo izvoljen kaj je on dobrega storil za občino, češ gospod župnik Kesnar so že tako veliko dobrega storili in jih pa vržajo vun. Odgovorimo pa čisto lahko: Kaj pa je vaš nesrečni Luka Žagar storil? Ali ne veste kaj je Luka, ali se niso gospod župnik tudi potegovali za tega nam dobro znanega Lukana? Žal je nam da smo morali župnika vun vržeti, ali gospod župnik, vi niste imeli toliko eneržije, da bi bili to nevarno postopanje teh dveh kaplanov ustavili. Zatorej se vam čisto prav zgodi: Kdor družemu jamo koplje, pade sam v njo, pravi stari prigovor. Tudi neka frajla, se vtika s svojim dolгим jezikom v občinske volitve; napadla je pridnega klobučarja Jansekoviča in mu očitala, kaj bo zdaj dobil od Nemcev. Tadelavni mož je bil tiho, ni dal odgovora nobenega. Ko bi mož

imel vročo kri, napravil bi kaj drugega. Ali prav je imel, da je ostal mirni mož! Živeli napredni volilci!

Harburg na Bavarskem. Pozdrav na vse napredne prijatelje „Stajercu“! Ker nas je tukaj precejšno število Slovencev, ne zamerite če Vam tudi mi o naših razmerah tukaj v Nemčiji nekaj poročamo. V tukajšnjem kamenolomu gospoda Märkerja je bilo zdaj v navadi, da so skoraj vsi minerji bili tako plačani, kakor tisti kateri nakladajo kamenje in šoder v vagono. Ker pa je delo za minerje veliko težavnejše in nevarnejše, ker morajo po golih skalah po vrveh plezati in kamenje lomiti, za to so vsi minerji dne 6. julija štrajk napravili. En Čeh in en Italjan sta začela precej ostro govoriti z gospodom direktorjem; zato so telefonirali po žandarme v mesto in kmalo je prišel en žandarm, da bi ne bilo škandalov; pa ni bilo sile. Gospod direktor, kteremu gre vsa čast, je v svoji bistroumnosti hitro napravil red, nekaj ljudi se je odpustilo, nekaj jih je šlo samih in tem drugim se je zvišala plača za nekaj pfenigov na uro in stvar je bila pri kraju. Prihodnjic bom pisal kaj več od cementa, kako nam tam gre v peči, kjer se cement žge.

Seattle Wash. Amerika. Cenjeni urednik! Prosim Vas, dovolite mi nekoliko prostora v Vašem cenjenem listu „Stajercu“. Znano Vam je, da sem meseca marca Vam pisal, da mi za nedoločen čas ostavite list, ker takrat nisem vedel kam se bom obrnil, ker so razmere tukaj v Ameriki vsaki dan slabše postajale. Po kratkem preišljevanju je nderem pa naravnosti v blaženo Avstrijo, s trdno voljo, se nikdar več v Ameriko vrniti. Ali o čuda, znate-li cenjeni urednik, kako dolgo sem bival v svoji domovini? Cele tri dni (berite tri dni!) in še do svojega zaželjenega cilja nisem prišel v Gornji grad, kjer je moja zibeljka tekla. Kaj pak, nastanil sem se v aredini „Slavije majke“ v beli Ljubljani, ker je pomešana s Hrvati, Srbi in cigani. Ne oporekam k temu, kak narod je v tem ali onem mestu naseljen, ali sveta jeza človeka obide, ko ališni in vidi toliko hujskanja proti našim rodnim bratom Nemcem. Ja ali ni Nemec ravno tako človek kot drugi narod? Ljubljanski bahaci pojditte si z svojim jezikom kruha po svetu iskati, boste videli, kako dolgo boste shajali!? Nisem še tako veliko sveta poskušil, ali za mojo mladost je veliko; prepotoval sem celo Ameriko od „Atlantic oceana“ pa do „Pacific oceana“ polovico Meksike in do Avstralijskega obrežja, pa polovico Evrope in povsodi sem si še z nemškim jezikom kruh služil, posebno v San Francisku v Kaliforniji je veliko nemške industrije. Vsacega rojaka pa svarim v domovino hoditi, kateri nima posebno trdno voljo tam ostati, posebno taki, kateri nimajo nobenega podjetja tam. Se podjetniki se vračajo nazaj. Škoda denar trošiti, in ga nikdar sitim kapitalistom v žrelo metati. Želernične in parobrodne družbe delajo sedaj velike dobičke, vse na račun delavca. Vzemimo na primer, tukaj ko sem jaz bival, in kjer sedaj zopet bivam, stane vožnja okroglo 1.200 kron, potem pa kaj se še posebej potrosi, je pa hitro dve tisoč kron, za ta denar se tukaj lahko in mirno brez dela živi eno leto, pa naj še bo tukaj tako slabo je še vedno boljše, kakor v stari domovini kadar so najboljši časi, če eden tukaj biva le dobrih par let, da se ameriških šeg, razmer navadi, potem če v Avstrijo pride, se nikdar več ne more Avstrijskih razmer navaditi. Zavoljo tega jih tako malo tam ostane. Rojake v stari domovini, kateri še niso bili v Ameriki, svarim sedaj v Ameriko hoditi, ker še finančna kriza ni končana; kadar se pa razmere zboljšajo, bom pa Vam blagohotno v „Stajercu“ naznanil. Za sedaj pa Vam kličem: Učite se nemškega jezika! Ljubi „Stajercu“, Ti jih pa podpiraj v učenju, saj je to tvoja sveta naloga in dolžnost! Srčne pozdrave Vam pošiljam iz daljne tujine, „Stajercu“ pa želim največ uspeha.

A. Weratnik.

Škodljive razvade.

Naše ljudstvo ima nekaj tako grdih, ljudstvu samemu škodljivih razvad, da jih je treba v par besedah očistiti.

Stajersko vino glede svoje kakovosti go-

tovo lahko z vsakim drugim vinom konkurira. To je zaklad zelene naše domovine. Dobro, nepokvarjeno pristno vino iz štajerskih goric se sme postaviti kot fant na štelungi... In vendar opazujemo, da marsikateri naših sosedov raje madžaronsko, nižje-avstrijsko ali tirolsko vino pijejo. Poglejmo le Koroško. Tam ne bodeš v krčmi štajerskega vina vidil. Kakšnega rujavega tirolca dobiš, podobnega dešpljevi vodi po barvi in okusu. Štajersko vino ima močan okus pristnosti, zdrav okus, — ali koroški jezik se je menda že privadil tirolske mešanice. Skrajni čas je, da naši planinski sosedi vržejo to razvado prof. Posegajte po štajerski kapljici!

Ali tudi Štajerci sami niso brez razvad. Žalostno je, da se sredi v vinorodnih krčmah dostikrat ne dobi poštenega vina. Za ceno se pametnemu človeku ne gre, kajti to je pač vse eno, je-li plačam 24 ali samo 20 krajcarjev za pol litra. Glavno je, da je vino dobro. Tega primanjkuje v mnogih spodnje-štajerskih krčmah. Mi pa pravimo: Krčmar v vinorodnem kraju, ki nima ponosa, da bi točil dobro vino, je javni škodljivec.

On škoduje sebi, kajti kdor vino pozna, bode le enkrat k njemu prišel. On škoduje pa tudi sosednim vinogradom in dobremu imenu svoje cele pokrajine. Ali ni sramota, da se toči po gotovih gostilnah v Halozah, Slov. Goricah, v ljutomerskem okraju itd. slabo, pokvarjeno vino? Žalostno, ako vinogradnik na svoj lastni pridelek ni ponosen! Priznamo, da je marsikaj tudi na slabem ravnanju z vinom ležeče. Ali zdaj stojijo novi nasadi že toliko časa, da bi moral kmet že prav ravnati. Seveda, ozirati se pri temu ne sme na stare razvade...

Pa še nekaj naj pri temu omenimo. Opazovali smo že dostikrat kmete, ki so prišli v mesto vino prodajati. Barantali so, hvalili svoje blago in pili pri temu — pivo! Tu se pač že vse neha! Sam je vinski izdelovalec, sam živi od vinskega pridelka, ali s svojimi groši podpira raje pivovarne. Tujec pa naj pije vino! To so grde, škodljive razvade...

Slučne napake je opaziti tudi pri drugih pridelkih kmetijstva. Vzemimo mleko. Mi gotovo nismo tako zlobni ali neumni, da bi rekli: mleko je predrago. Ako zamoremo plačati za liter kuhane vode, imenovane "pivo", 48 vinarjev, potem moramo tudi zadovoljni biti, da košta liter veliko bolj redilnega mleka 16 ali 18 vinarjev. Kmet ne zasluži danes pri mleku niti soli! Ali — ceno naj zviša, kolikor mu to vest pripušča, pač pa naj daje tudi le pristno, čedno in zdravo mleko. Grda, škodljiva razvada je, ako daje kmet po nizki ceni slabo, pokvarjeno vodeno mleko v umazani posodi...

In tako bi se dalo še mnogo škodljivih razvad naštetih. Kmetjel! Bodite bolj ponošni na svoje pridelke in godilo se vam bode bolje!

Novice.

Suša! List „Südöstr. Korrespondenz“ piše: — Grozna slika, naši travniki, naše paše in polja! Letos tako grozna suša grozi nam s slabo letinjo in mi vidimo kmeta brez upanja. Uničenju zdravega vinogradniškega stanu po katastrofah vsled peronosperje je sledila toča za točo v novih, s toliko stroškov urejenih nasadih. Leto za letom toča! Čulo se je že mnenje: kdor se hoče gospodarsko uničiti, ta naj si kupi vinograd. Letošnja pomlad pa je krasno kazala; po 40, 50, 60 grozdov na eni trti so šteli kmetje in zopet se je vzdramilo upanje, kajti pričakovalo se je krasno vinko trgatve. No, pa ne bode tako krasna, — kajti suša, najbolj občutljiva in skoraj neverjetna suša že kaže svoje posledice. Jagode odpadajo, so nezmožne za razvitek, primanjkuje — dežja. Ali ne samo v vinogradih primanjkuje dežja. Še grozovitejšo deluje suša na naših travnikih, pašah in poljih. Travniki so podobni najbolj neplodovitim hrašovskim pokrajinam, kjer zamorejo k večjem koze in ovce iz trdih tal par travic potegniti. Dela na polju so izključena. Žitje izgleda žalostno in tudi kapljice zadnjih neviht niso zamogle dosti pomagati. Vled tega grozovito zvišanje cen krme, ki košta danes že 14 K. Prišeljen proda kmet svoje živino, da ne pogine z njo vred vsled lakote. Kako brezmejno so živinske

cene padle, kažejo sledeče številke. Na zadnjih živinskih sejmih v Ptuj se je prodalo:

bike	za	40—50 K	pri 100 kg
vole	„	30—48	„ „ „
krave	„	40—48	„ „ „
mlado živino	„	38—44	„ „ „
teletazaklati	„	18—44	„ „ „
svinje	„	70—80	„ „ „

Tisočero glav živine pa ne najde kupca! Dokaz groznega znižanja živinskih cen tiči v tem, da so v Ptuj n. p. cene mesa na K 1—, 80 vin. ali celo 70 vin. padli. Ta katastrofalni gospodarski polom mora imeti posledice, ki bodo dežo usodepolnega pomena za vso spodnje-štajersko kmetijstvo. Kako kolosalno bodoje narasle cene živine in mesa v spomladi!... Napredni okrajni odbor je vsled tega napravil korake, da z vso enerzijo grozno bedo olajša. Odbor opozarja zunanje živino-tržce, da porabijo ugodno priliko in obiščejo ptujске živinske sejme, kateri se vršijo vsako 1. in 3. sredo v mesecu. Tako se ne bode cene do blaznosti znižavale in ne koristilo le posameznim mesarjem. Okrajni odbor pa sklicuje tudi za nedeljo, 19. julija 1908 dopoldne v Ptuj veliki kmetijski zbor, da se pomenimo o vseh sredstvih, ki zamorejo državo k potrebni pomoči prisiliti. Ako se kdaj na severu države kaj malega zgodi, ima država odprte žepe. Ponižne pianinske dežele pa pusti od lakote poginiti. Tega preziranja ne moremo več trpeti! Vsi na krov!

Pivo se je podražilo, — ta vest razburja zadnje dni vse planinske dežele. Samoumevno niso podražena pive gostilničarji krivi. Kriva je le avstrijska vladna lenoba, ki pusti velike kapitaliste v kartelih cene komandirati! Zvišanje cen pive se ne da iz nobenega stališča odobrati. Dokaz temu so sledeča dejstva: Pivovarne (Brauereien) delajo danes z manjšimi režijami kot pred 20. leti. Poleg tega porabijo svoje postranske produkte danes veliko bolj nego preje. Pred 20. leti jemale so pivovarne izključno strokovno izvežbane uslužbenice, ki so jih morale seveda tudi primerno visoko plačati. Takšni „burš“ (Braubursche) je zaslužil 40 do 100 goldinarjev na mesec. In v večjih pivovarnah je bilo takrat 30—50 takih „buršev“ nastavljenih. Danes imajo pivovarnerji le par takih oseb, vsi drugi pa so hlapci in neučeni delavci, ki največ 35 gold. zaslužijo. Nadalje je danes cela vrsta mašin, s katerimi si zmanjša pivovarnar svoje troške. In potem še hmelj. Svoj čas je koštal hmelj 300—400 K za met. cent. Danes dobiš najboljši hmelj iz Saaza za 240—300 K. Štajerski hmelj košta danes le 70—120 K. Tudi ječmenova cena danes ni višja. Državni davek pa je ostal vedno isti. Nadalje se je pivovarnarjem cene vožnje znižalo. Za odpadke dobivajo letos lepe denarje. Tako stoji stvar! Zakaj pa so na Češkem tako nizke cene piva? Dobro okusno pivo dobiš tam za 24 in 28 vin. pri litru. Najboljše pilzensko pivo košta v gostilni 40 vin. liter. Zakaj torej se zviša cena le v planinskih deželah? Na to pač nikdo ne bode mogel odgovora dati. Le — ljudstvo daje odgovor s tem, da štrajka, da ne pije več pive. In posledice so občutne. Videti hočemo, kdo bode odnehal.

Tožariti so nas pričeli različni gospodje. Imeli smo doslej dolga časa mir, ali zdaj nas je kar štiri, reči in piši štiri gospodov tožilo. In sicer so to: 1. Visoki gospod dr. Kronvogel iz Sv. Lenarta v slov. gor. 2. Jurij Belšek. 3. Fajmošter in knez haložanski Vogcin iz sv. Barbare v Halozah. 4. Kokolj iz sv. Barbare... Štiri tožb torej. Ali edino dr. Kronvogel ima poguma, da gre pravo pot. On nas namreč toži tako, da nam bode mogoče svoja dokazila porotnikom predložiti. To je svekorok pošteno! Ali ostali trije tožitelji se bojijo naših dokazov resnice in zato nas tožijo edino za posamezne besede, za katere ni tako dokazovanje dovoljeno. To pač ni pošteno! Ako se čutijo možakarji po nedolžnem napadeni, ako menijo, da ni res, kar je „Štajerc“ o njih pisal, — potem naj tožijo celotni članek, ne pa samo eno besedo! Tako je! Ali tudi to jezuvitako zavijanje jim ne bode pomagalo. Pravica bo le zmagala, pa čeprav se skuša solnce s kutami zagrniti...

Hišno preiskavo smo te dni doživeli... Gospod dr. Kronvogel nas namreč tožari, ker menda nima ničesar drugega opraviti. Mož je

razzaljen, ker smo njegovo zakulisno delovanje malo natančneje popisali in štajerski javnosti odkrili. Mož nas toži. — dobro: to je njegova pravica. Ali kje je dobl gospod dr. Kronvogel pravico, da sam sebe v vsej javnosti na brezsrčni način — osmeši? Dr. Kronvogel si namreč domišljeva, da je naš dopisnik tam v sv. Lenarta. In zato je dr. Kronvogel zahteval v našem uredništvu hišno preiskavo, da bi našel dotični rokopis in vedel, kdo je „Štajerc“ dopisnik... Hahaha! Pred 10 leti se je vjel na te limanice še kakšni uredniški bebec; danes to ne gre, velečislani gospod dr. Kronvogel. Ko bi naš urednik tudi res dopis iz sv. Lenarta dobil, tega vendar pametni človek ne bode verjel, da bode dopis hranil tolike časa, da pride sodnijska komisija po njega. Torej zakaj se šalite, g. dr. Kronvogel? Zakaj? Vboga komisija je morala brskati v uredništvu po starih spisih, pismih, verzah, knjigah, pa vse zastonj! Nič niso našli, ker ravno ničesar ni bilo več! Mi imamo namreč — gospod dr. Kronvogel, Vi ste pametna glava in zato vam to na uho zašepetamo, — mi imamo to navadico, da take manuskripte pravočasno uničimo, raztrgamo in sežgemo! Capito? Zapomnite si to za bodočnost in pripetila se vam ne bode več taka blamaža kakor tokrat...

Iz Spodnje-Štajerskega.

Sladka Ančika... Čadno, ali na Pohorju si pripovedujejo neko resnično povest, ki jo moramo svojim čitateljem sporočiti. Nekaj mlajših kaplanov in fajmoštrov priredilo je namreč pred kratkem procesijo na sv. Henrik na Pohorju. Najprve so šli seveda v cerkev in zavijali oči proti nebu kakor bele golobce. Potem pa so šli okrepčati i trupla in to v bližnjo prvaško krčmo. Pilo se je rujno vince in končno so črni gospodje povabili primerno število ne ravno najgrših žena, naj jih spremijo v mežnarijo, kjer da bi se slavje nadaljevalo. Hmhm, res se je nadaljevalo. Pilo se je, stiskalo roke, oči so se bliskale. Posebno neki kaplan, ki je sedel poleg gospe L., je bil skrivnostno sladko ginjen in je nagovarjal svojo sosedinjo vedno le z „sladka Ančika“. Potem se je pilo bratovščino in poljubovalo z žegnanimi ustmi... Vino je razgrevalo živce vedno bolj in veselo družbo ne moremo več popisavati, ker so se malo preveseli dogodki godili. Tako je skrila neka ženska klobuk nekega kaplana, to pa na neki skrivni kraj, kjer ga je moral kaplan sam iskati. Sladka Ančika je pozneje baje tudi še kaplana posečila... Hm, hm, Ali ni bilo preveč krščanske ljubezni? Možeje na Pohorju škripajo z zobmi in proklinjajo tako počenjanje, ki je obenem najgrše pohujšanje. In prav imajo možje! Ali — pribodnjč palico za babe, pa če katera po strani po duhovniški grbi pade, tudi nič ne dene...

„Svoji k svojim“. Poročali smo svoj čas iz Brežic na Savi, da je bil retiran trgovec Boetio. Mož je sicer italijanskega rodu, ali v Brežicah je postal hud pristaš prvakov. Pod gealom: „Svoji k svojim“ so se prvaki tudi za tega italijanskega Slovenca potegovali. No, stvar je nekaj časa trajala. Boetio je prodajal veliki tvrčki Matheis jajca. Končno pa se je sprl in je pričel sam jajca razpošiljati. Da bi lažje z Matheisom konkuriral, nagovoril in podplačal je poštnega uslužbenca Iranška, da mu je ta vsa Matheisova pisma kazal. Zaradi te sleparije je bil Ivanšek na mesec dni zapora obsojen. Italijanski Slovenec Boetio pa je bil obsojen na 20 dni zapora, odnosno 300 K globe. Svoji k svojim!

Iz sv. Lovrenca v sl. g. se nam poroča: Veselimo se naprednjaki, kajti naša stranka raste! Znani prvaški Koser in njegova žena sta pristopila k naši stranki. Nikdo v sv. Lovrencu ne prebira „Štajerca“ tako vestno, kakor ravno Koserjeva zakonska ter ljubi naš župnik. Dobro tako, dobro! Bodejo pač pametni postali! Ljudje pa bodejo izprevideli, da „Štajerca“ brati ni greh. Ko bi bil to greh, potekli bi župnik in klerikalci hitro v pogubnost. Ali ker sami vedo, da ni greh, zato prebirajo „Štajerca“ z vso vnemo in z velikim veseljem... Pa še eden ga rad prebira: to je občinski dedek Horvat. Župnik je Horvatu menda že odvezo dal za njegove grehe. Zdjaj čita mož žalostno naš list, ki mu tako odkrito resnico govori. Ja, dedek Horvat, odstopi, drugače ne bodeš imel miru. Kajti naš „Štajerc“ ti še ni dal odveze...